

Trylika

Padėjęs ragelį Johanas laukė, kol pokalbį baigs Lena.

– Dabar šnekėjau su Tomo Zolingerio seserimi. Ji gyvena Potsdame ir artimai bendravo su broliu.

– Ir? – paklausė Lena, jau numanydama atsakymą.

Johanas papurtė galvą.

– Nieko! Zolingeris niekada nebuvo nei Hogėje, nei kokioje nors Šiaurės Fryzijos saloje. Ji niekada nėra girdėjusi apie jokią Klasą Rykertą. Šlėzvinge-Holšteine niekas iš šeimos neturi nei giminių, nei kokių nors ryšių. Kaip žinai, Zolingeris studijavo Heidelberge ir, pasak sesers, iš karto po studijų persikėlė į Berlyną. Tik tiek, kad ji davė man našlės kontaktus, dabar našlė gyvena Kiolne. Tuoju jai paskambinsiu.

Lena atsistojo ir atidarė langą.

– Hamburge irgi nieko nelaimėjau. Valterio Reinšteto sūnus po tėvo mirties statybos bendrovę pardavė. Jis nieko neišmanė apie tėvo reikalus ir negali pasakyti, ar šis turėjo kokių nors ryšių su Hoge. Klaso Rykerto pavardės niekada nėra girdėjęs. Dar pasakė man buvusios tėvo sekretorės pavardę ir telefono numerį. Po metų nuo darbdavio mirties ji išėjo į pensiją, iš Reinšteto vyresniojo paveldėjusi nemažą sumą. Beje, ji gyvena netoli Kylio.

Johanas dirstelėjo į laikrodį.

– Atnešti ką nors iš valgyklos ar tu nealkana?

Lena pakilo.

– Eisiu kartu. Pertraukėlė ir man bus į naudą.

Abu drauge išėjo iš laikinojo kabineto; Lena sekė paskui Johaną, mat pastatas jam buvo pažįstamas iš darbo Flensburgo komisariate laikų. Juodu perėjo ilgą vestibulį, nulipo laiptais ir atsidūrė prie mažos kavinukės. Susikrovę ant padėklo kavą su pienu ir sumuštinį, atsisėdo prie ramaus staliuko.

– Gal ką nors girdėjai iš Varnkės dėl spec. komisijos? – pasidomėjo Johanas.

Lena atsiduso.

– Vakar jis neatsiliepė mobiliuotu, o šiandien dar nebandžiau. Pastarąjį kartą kalbėjau su juo penktadienį. Jis dar nebuvo nuėjęs pas vyriausiąjį prokurorą.

– Niekio gero, ar ne?

– Palaukim. Vėliau darsyk pamėginsiu prisiskambinti.

Lena suleido dantis į sumuštinį. Ko gero, Johanas teisingai spėja, kad Kilyje kažkas bręsta. Priešingu atveju Kriminalinės policijos biuro direktorius Varnkė jau seniai būtų atšaukęs pavojų. Lena nesitikėjo, kad vyriausiasis prokuroras paskirs ją specialiosios komisijos vadove. Vis dėlto yra tikimybė tapti vadovo pavaduotoja.

– Mūsų laikas baigėsi, ar ne? – paklausė Johanas. – Lig šiol nenustatėme, kokia kryptimi yra pagrindo tirti. Beveik atrodo, kad Rykertas aukas rinkosi atsitiktinai.

– Manau, taip negali būti. Sprendžiant iš to, ką apie jį sužinojome, jis tikriausiai nebuvo psichopatas, veikiau...

– ...nekaltas bernelis iš haligos?

Lena nenorom šyptelėjo. Johanas, kaip jam būdinga, pataikė kaip pirštu į akį.

– Jei nori, galim sakyti ir taip. Tačiau jeigu žmogus nužudo mažiausiai tris žmones, gal nevodinčiau jo nekaltu.

– Tai vis dėlto psichopatas?

– Ne, veikiau visiškai nusivylęs ir genamas kažko, ko dar neužčiuopėme.

– Mano senasis šefas Flensburge dabar pasakytų: „Gal ta byla mums vienu numeriu per didelė.“

– Jei turėtume daugiau laiko, būtume tobula komanda, – susimąščiusi atsakė Lena.

Johanas nurijo paskutinį kąsnį.

– Priimsiu tai kaip pagyrimą.

Lena atstūmė lėkštę su sumuštiniais. Kaip visada, patirdama didelę įtampą, ji neįtardė alkių ir gyvastį palaikė vien kava. Gurkštelėjusi klausiamai pažvelgė į jaunąjį kolegą.

– Ar per mažai tave giriu?

Johanas gūžtelėjo pečiais.

– Spėju, kad taip dažnai kartu nedirbtume, jei būtum manim nepatenkinta.

– Visiškai teisingai, pone vyresnysis komisare. Ir pasakyčiau aiškiai: esi puikus bendradarbis ir kriminalistas. Galiu pasikliauti tavim šimtu aštuoniasdešimčia procentų, kad ir kas nutiktų.

Johanas kiek sumišęs nusuko akis.

– Ačiū!

– Rotenburg, – atsiliepė moteriškas balsas.

– Lena Lorenčen iš Žemės kriminalinės policijos biuro Kilyje. Laba diena, ponios Rotenburg. Gal skirtumėte man minutėlę?

Buvusi Valterio Reinšteto, antrosios Klaso Rykerto aukos, sekretorė šiek tiek patylėjusi paklausė:

– Ar kalbėsime apie Valterio Reinšteto nužudymą?

– Netiesiogiai – taip. Tiriu bylą, turinčią sąsajų su anuometiniu nusikaltimu, – Lena stengėsi kalbėti kuo aptakiau. – Kitados dirbote su ponu Reinštetu ir buvote artima jo patikėtinė. Ar prieš kelerius metus iki mirties jis turėjo kokių nors ryšių su Hogės haliga?

– Sakote, netiesiogiai. Ką tai reiškia?

– Deja, kol kas dar negaliu apie tai kalbėti. Tai ar turėjo jis ryšių su Hoge?

Ursula Rotenburg neskubėjo atsakyti.

– Per kelerius pastaruosius metus aš pati kelis sykius lankiausi Hogėje. Iš haligos kilusi mano gera draugė, gyvenanti Huzume. Tad jei mano buvęs viršininkas būtų kalbėjęs apie Hogę, būčiau išiminusi. Projektą ten taip pat nevykdėme, nors čia nėra nieko keisto. Kadangi buvau atsakinga ir už privačių pono Reinšteto susitikimų tvarkaraštį, apie ryšius su Hoge turėčiau žinoti. Taigi, sakyčiau, devyniasdešimt devynių procentų tikimybė, kad tokių ryšių jis neturėjo.

Lena svarstė, ar minėti Klaso Rykerto pavardę. Jei Ursula Rotenburg per draugę pažįsta Hogę ir yra ten buvusi, galimas daiktas, pažinojo ir Rykertą ar bent yra apie jį girdėjusi.

– Nuo jūsų viršininko mirties praėjo nemažai metų. Kartais toks atstumas leidžia kitaip įvertinti aplinkybes arba aiškiau suvokti detales.

Ursula Rotenburg tyliai kostelėjo.

– Tokiu atveju būčiau nuėjusi į policiją ir tai išdėsčiusi. Mano viršininkas visada labai taikliai sakydavo: „Dirbdamas tarptautinio lygio statybos bendrovėje, įsigyji ne vien draugų.“ Dideli statybos projektai ne visada patinka kaimynams. Savaičių savaites gaudavome laiškų, daugiausia anoniminių, su keiksmiais ir prakeiksmiais. Tačiau prieš dešimt metų visa tai buvo gana nuodugniai patikrinta. – Ji kiek patylėjo. – Po teisybei, turėtumėt tai žinoti.

– Buvau specialiosios komisijos narė ir – taip, tai man žinoma. Vis dėlto ne sykį teko įsitikinti, kad po tam tikro laiko liudytojai prisimena smulkmenas, į kurias iš karto po įvykio neatkreipė dėmesio.

– Ir ko jūs tikėtės? – su pašaipu balse paklausė Ursula Rotenburg.

– Gal kelios savaitės prieš nužudymą buvo kokių neįprastų nutikimų? Nesvarbu, kokio pobūdžio.

Ursula Rotenburg teatrališkai sudejavo.

– Jūs nė neįsivaizduojate, kas tada kasdien dėjosi kontoroje. Skambučiai ant skambučių, susitikimai vienas po kito.

Ir kabinete visą laiką laukia žmonės, kuriems kažko reikia iš šefo. Mažiausiai devynias valandas per parą. Ir jūs rimtai manęs klausiate, gal atkreipiau dėmesį į ką nors neįprasto? Apgailestauju, bet niekuo negaliu padėti.

– Neapgailestaukite. Turite mano mobiliojo numerį. Jei ką nors prisimintumėte, paskambinkit. Bet kuriuo metu.

Ursula Rotenburg nusijuokė.

– Vieną dalyką reikia pripažinti. Atrodo, jūs užsispyrusi. Tad aš tokia nebūsiu ir radusi laisvą minutę pamąstysiu. Ir jeigu man tikrai kas nors nušvis, paskambinsiu. Pažadu.

Maloniai atsisveikinusi su ponia Rotenburg, Lena baigė pokalbį.

– Ir vėl nieko? – paklausė Johanas, ką tik padėjęs ant stalo savo mobilųjį.

– Ta sekretorė – kietas riešutėlis. Gal dar aplankysiu ją asmeniškai Kylyje. Gal bus sukalbamesnė. Apie Rykertą nenorėjau klausti, nes per draugę ji pažįsta Hoge. O kaip sekėsi tau?

– Kalbėjau su mūsų profesoriaus iš Berlyno našle. Ji taip pat nieko nežino apie kokius nors ryšius su Hoge. Niekada nebuvo girdėjusi Rykerto pavardės. Bet šiaip buvo labai paslaugi ir papasakojo apie vyrą. Kalbėjo su meile, jis buvęs nuostabus sutuoktinis ir tėvas, visada rasdavęs laiko šeimai. Buvęs kairiųjų pažiūrų, aktyviai dalyvavęs kelių draugijų veikloje. Apskritai paėmus, tikrai ne iš tų, ant kurių reikėtų užsiundyti samdomą žudiką.

– Kalbant apie fon Brokdorfą ir profesorių iš Berlyno, tikrai nėra nieko, kas leistų numanyti motyvą. O štai statybos rangovas Valteris Reinštetas savaičių savaites sulaukdavo anoniminių grasinimų.

Johanas nusiminęs papurtė galvą.

– Nei viena, nei kita nepadedą bent kiek pasistūmėti pirmyn. Atrodo, lyg žvejojume tuščiam tvenkinyje.

Tą akimirką suskambėjo Lenos mobilusis. Pažiūrėjusi į ekraną ji atsiliepė.

– Čia Huzumo filialas, – pasigirdo Olės Koteno balsas.

– Sveikas, kolega. Dirbam sekmadieniais?

Kotenas atsiduso.

– Kai pareiga šaukia... Bet rimtai, šiandien porai valandų išsmukau iš jaukių namučių ir nuveikiau šį tą naudingo. Pirmiausia pastudijavau pranešimą apie Tomseno vyresniojo žūties aplinkybes. Juk žinai, kad Hogėje nėra policijos nuovados, tad anuomet ten išsiruošė vienas mano kolega. Į Hogę atvyko tik praėjus penkioms valandoms po avarijos. Traktorių, su kuriuo apsivertė Tomsenas, rado jau stovintį Tomsenų kieme.

– Ar tas kolega galėjo nustatyti, kas iš tikrųjų įvyko?

– Sakyčiau, daugmaž. Deja, prieš kelerius metus jis išėjo į pensiją ir išsikraustė į Šlėzvigą. Vos tik rasiu telefono numerį, dėl viso pikto jam dar sykių paskambinsiu. – Lena išgirdo, kaip prieš tęsdamas Kotenas giliai įkvepia. – Taigi, Tomsenas traktoriumi nuvažiavo nuo kelio ir įlėkė į griovį. Traktorius pasviro, vertėsi ir prispaudė iš kabinos iškritusį Tomseną. Jokio išsigelbėjimo, sunki mašina sutraiskė kūną. Žuvo vietoje.

– Ar kas nors matė, kaip įvyko nelaimė?

– Bent jau tas kolega nieko nerado. Net jei kas matė, tai nebent iš tolo. Tačiau, kaip sakiau, tiesioginių liudytojų nebuvo. Konstatuotas nelaimingas atsitikimas, kolega tą pačią dieną grįžo į žemyną. Rašydamas ataskaitą neišreiškė jokių abejo-
nių. Skrodimas nebuvo paskirtas.

– O ką manai tu?

Prieš atsakydamas Kotenas pagalvojo.

– Tiksliai rekonstruoti tos avarijos negaliu. Jau ganėtinai neįprasta, kad toks patyręs ūkininkas įvažiuoja į griovį. O kad dar iškrenta iš kabinos ir yra prispaudžiamas virstančio traktoriaus, yra labai keistas dalykas.

– Gal tikrai būtų ne pro šalį pašnekėti su buvusiu kolega?

– Įtraukta į planą. Gerai, tai buvo numeris vienas. Su Vitdiuno uosto viršininku pavyko šnektelėti tik trumpai, bet jis pažadėjo atsiųsti sąrašą laivų, tą savaitgalį stovėjusių uoste.

Vadinasi, teks kiek pakentėti. Buvo sunku rasti specialistą, nusimanantį apie srovės Vatų jūroje, bet, kaip mėgo sakyti mano amžinatilį motina, be kantrybės neik meškerioti. Susisiečiau ir kalbėjausi su itin patyrusiu buriuotoju.

– Ar jis kuo nors padėjo?

– Sakykime, taip. Nevarginsiu tavęs su ta kinų terminija – aš ir pats pusės nesupratau. Mano ekspertas pasižiūrėjo, kokie vėjai ir srovės vyravo spėjamo mirties laiku, ir pareiškė, kad, po teisybei, lavonas turėjo būti nuneštas į Šiaurės jūrą. *Po teisybei* todėl, kad per atoslūgį vėjas pūtė nuo žemyno, bet paskui staiga pakeitė kryptį ir... Minutėlę... – Lena girdėjo, kaip Olė Kotenas verčia lapus. – Va, radau! Ėmė pūsti nuo jūros, pasakė jis. Ir turbūt tik todėl mūsų negyvėlis atsidūrė Japzande.

– Vadinasi, nusikaltėlis tikėjosi, kad auka dings visiems laikams? – pasitiksline Lena.

– Bent jau aš taip manyčiau. Tačiau, kaip patikino mano ekspertas, Šiaurės jūra nėra lengvai nuspėjama.

– Ar ekspertas turėjo kokių minčių, kaip ten galėjo atsidurti Rykertas? – pasiteiravo Lena.

– Aišku, paklausiau. Jis spėja, kad turėjo būti atplukdytas burine arba motorine jachta, kuri net sekliame vandenyje nesėstų ant dugno. Jo manymu, būtina sąlyga – pažinoti vatus ir jų vandentakius. Kita vertus, tai tinka beveik visiems, kurie šiose vietose plaukioja nuosavais laiveliais ir jachtomis.

– Tai nereikia kokių nors ypatingų žinių?

Olė Kotenas nusijuokė.

– Kaip tik šito aš ir paklausiau. Jis mano, kad tas, kuris išmetė Rykertą, nusimano apie vėją, orą ir vietoves. Kad vėjas taip staiga pakeis kryptį, esą nebuvo galima numatyti, taigi tai nerodo, kad susidūrėme su neišmanėliu.

– Ačiū, kolega. Tikrai naudinga informacija.

Olė Kotenas atsiduso.

– Deja, dar neradau abiejų Rykerto draugų. Bet ir rytoj bus diena.

- Dar kartą ačiū, kad dirbi sekmadienį.
- Nėra už ką. – Jis trumpam nutilo. – Gal jau ką nors girdėjai apie spec. komisiją?
- Ne. O tu?
- Lena išgirdo Koteną giliai įkvepiant.
- Tik gandus. Prieš valandą paskambino senas draugas ir kolega iš Šlėzvigo. Kitados dirbo su manimi spec. komisijoje. Gal prisimeni pavardę? Frankas Hansenas. Mano metų.
- Aukštas, šviesiaplaukis, kamuoto veido?
- Taip, tai Frankas. Su juo kalbėjo Grolis, kvietė į spec. komisiją.
- Lena nurijo ir išsigandusi sumurmėjo:
- Jensas Grolis?
- Tas pats. Apgailestauju, kad išgirdai iš manęs.
- Lena įsivaizdavo kresną vyriškį. Nepriekaištingai apsirengusį, glotniai atgal sušukuotais tamsiais plaukais. Nuo minties, kad buvęs specialiosios komisijos vadovas vėl skiriamas į šias pareigas, pasidarė bloga.
- Viskas gerai, kolega. Ir ačiū už informaciją.
- Skubiai atsisveikinusi Lena atlošė galvą ir pasistengė kvėpuoti ramiai.
- Kas nutiko? Jensas Grolis? Ar tai tas...
- Kaip tik tas! Šiknius, kokių reta. Nekompetentingas, įžūlus, tikra katastrofa.
- Niekada apie jį nepasakojai. Kas konkrečiai...
- Vėliau! – kaip kirviu nukirto Lena.
- Johanas dirstelėjo į ją suglumęs, bet prikando liežuvį.
- Kolega iš Huzumo uoliai padirbėjo, – Lena nedelsdama papasakojo apie Koteno tyrimo rezultatus.
- Johanas atidžiai klausėsi ir užsirašinėjo. Pagaliau mąsliai linktelėjo.
- Kyla klausimas, kodėl nusikaltėlis paprasčiausiai neišmetė Klaso Rykerto per bortą potvynio metu, o paliko jį vatuose.
- Visiškai teisingai! Turbūt norėjo jį nubausti, išžėsti mirties agoniją. Kitaip kam rizikuoti, kad Rykertą ras, ir gal netgi gyvą?

Dvidešimt septyni

– Taigi susitelkime į stambius projektus ir stambius užsakovus, – pasiūlė Olė Kotenas, jiems grįžus į kabinetą.

Lena atvožė kompiuterį.

– Taigi! Tikrink Flensburgo firmą, Johanas imsis statybos bendrovės, o aš patikrinsiu buvusį vidaus reikalų ministrą.

– O kam teks bankas? – paklausė Johanas. – Ir, griežtai žiūrint, taip pat ir universitetas?

– Universitetą kol kas palikime ramybėje. O banku pasidomėsiu aš, – atsakė Lena. Dirstelėjo į laikrodį. – Jau aštuonios. Vėliausiai po keturių valandų, vidurnaktį, baigiame. Jei ką nors aptiktumėte, užrašykite ant lentos. – Vėl atsistojusi, lapo viršuje užrašė keturias sritis ir tarp jų nubrėžė statmenas linijas. – Pradedam!

Ji nuosekliai ieškojo internete informacijos apie Jozvigą fon Gotenbergą. Būdamas vidaus reikalų ministru, jis ilgai siekė pasistatydinti Šlėzvice-Holšteine nuosavą civilinį oro uostą, tačiau sumanymo taip ir neįgyvendino. Vis dėlto Lena užrašė: „Oro uostas Kylyje (planuotas)“.

Jo ministeriavimo metais tiestas greitkelis A23. Pusvalandį Lena naršė, mėgindama sužinoti apie tai ką nors daugiau, bet nerado beveik nieko, kas sietųsi su fon Gotenbergu. Tas pats pasakytina ir apie greitkelį A215, jungiantį A7 su federacinės žemės sostine Kyliu, ir apie A21 bei kitas greitkelio dalis. Lena viską surašė lentoje.

Aštuntajame dešimtmetyje buvo pastatyti keleri Kylio universiteto rūmai; apibendrinant tai galima vadinti stambiu projektu. Į sąrašą Lena įtraukė ir universitetą. Tiltą per Fėrnarno sąsiaurį, jungiantį Fėrnarno salą su žemynine dalimi, ji atmetė, nes jis buvo statytas prieš fon Gotenbergo ministeriavimą.

Septintajame ir aštuntajame dešimtmečiuose buvo suprojektuotos ir pastatytos Brunsbiutelio ir Brokdorfo atominės elektrinės. Kriumelio elektrinė – dešimtmečiu vėliau, tačiau projektavimo darbai apėmė aštuntąjį dešimtmetį. Visas elektrines Lena taip pat įtraukė į sąrašą.

Buvo dar keli smulkesni projektai, o prieš vienuoliktą Lena susitelkė į banką. Rasti informacijos apie jį buvo sunkiau, nes šis verslas labai šykščiai pateikia duomenis apie klientus. Visą valandą ji peržiūrinėjo įvairius tinklalapius, bet jokių tiesioginių nuorodų nerado. Pavargusi galiausiai užvožė kompiuterį.

Jos kolegos taip pat buvo kai ką įrašę savo skiltyse. Permetusi akimis sąrašą Lena pasiūlė susitikti rytoj pusę aštuonių per pusryčius.

Lena pašoko iš miego. Iš lėto atsisėdo lovoje ir pabandė prisiminti sapną.

Janas Tomsenas be gyvybės ženklų plūduriavo jūroje, o Lena stovėjo nedideliame laive prie turėklo ir jį pamačiusi stačia galva nėrė į bangas. Kai jį pagaliau sugriebė, jis ėmė daužytis ir garsiai rėkti, kad paliktų jį ramybėje. Ji privertė Tomseną apsiversti, tada jis ėmė kepurnėtis ir karštligiškai stengėsi išsilaikyti virš vandens. Lena sutrikusi žiūrėjo į šį spektaklį, svarstydamą, ar Tomsenas moka plaukti. Galiausiai jis sukliko, kad ji turinti jį gelbėti, juk tai jos, kaip policininkės, pareiga.

Lena išsitraukė ginklą, pasisuko ir tą pačią akimirką nusitakė į kitą vyrą, nepastebimai prisiartinusį kitu laivu. Ginklas užsikirto, tad Lena panirusi praplaukė po anuo laivu ir ki-toje pusėje užsikabarojo lynu. Ir štai stovėjo prieš vyrą, o šis juokdamasis paklausė, ko jai iš jo reikia. Puolusi ant jo Lena uždėjo antrankius. Pakėlusį akis išvydo Tomseną nugrimz-tant. Pašokusi antrą kartą nėrė į bangas, bet Tomsenas dingo Šiaurės jūros gelmėse.

Sapnas buvo skausmingai tikroviškas. Lena tebejautė Šiau-rės jūros šaltį, ausyse tebeskambėjo Tomseno klyksmas. Išli-pusi iš lovos uždarė langą. Vėl atsigulusi dirstelėjo į laikrodį. Kelios minutės po šešių.

Jei Janas Tomsenas dingo ne sava valia, ar gali būti, kad jis dar gyvas? Ar apskritai yra vilčių jį rasti? Kitos dvi dienos bus lemiamos. Sulig kiekviena valanda tikimybė jį rasti mažėja. Visos paieškos kol kas niekur nenuvedė.

– Labas rytas! Ar gerai miegojai? – Johanas laukė jos vieš-bučio vestibulyje.

– Labryt, Johanai. Geriau neklausk. Tyrimas persekioja mane net sapnuose.

Išėję iš viešbučio ir trumpai paieškoję juodu rado Olės Ko-teno rekomenduotą kavinę. Kai įžengė vidun, Olė Kotenas jiems pamojė.

– Labas rytas, kolegos, – pasisveikino jis nuoširdžiai šypso-damasis. – Tikiuosi, viešbutis toks geras kaip ir jo reputacija.

– Viskas puiku, Ole, – tarė Lena ir atsisto prie staliuko. – Ar jau ką nors užsakei?

Olė Kotenas atsakė neigiamai ir kilstelėjo ranką, kviesda-mas pro šalį bėgančią padavėją. Jie užsisakė ir netrukus gavo kavos. Maistą pasiėmė prie bufeto.

– Skanaus, – palinkėjo Olė Kotenas, ant viso grūdo bande-lės dėdamas sūrio ir dešros.

Lena valgė kruasaną ir plaktą kiaušinieneę su lašinu-kais, o Johanas pasiėmė dubenėlį dribsnių. Po dvidešimties

minučių jie pėsčiomis patraukė į policijos direkciją. Lig tol šnekučiuodamiesi vengė užsiminti apie bylą.

– Ar manot, kad Tomsenas dar gyvas? – Šis klausimas nuo pat ankstyvo ryto neišėjo Lenai iš galvos.

– Nuojauta sako „taip“, bet pamąstęs abejoju, – atsakė Olė Kotenas. – Mums skubiai reikia konkrečių nuorodų, kurias galėtume tirti, kitaip perspektyvos juodos.

– O aš manau, kad jis kažkaip susijęs su Rykerto mirtimi ir, kai spec. komisija antrą kartą paspaudė, dėjo į kojas, – įsiterpė Johanas.

Jie perėjo gatvę, pasuko į kairę ir netrukus atsidūrė prie policijos pastato.

– Ar ir jūs manote, kad turime tęsti Klaso Rykerto bylos tyrimą?

– Bet kuriuo atveju taip, kol neturime jokių naujienų apie Tomseną, – atsakė Olė Kotenas.

Johanas pritariamai linktelėjo.

– Kaip vidaus reikalų ministras, fon Gotenbergas, aišku, buvo vienaip ar kitaip susijęs su visais stambiais federacinės žemės projektais, – baigė apžvalgą Lena. Prie lentos ji pakomentavo visus punktus. – Šiaip ar taip, atrodo, kad buvo pramonės rėmėjas. Nenuostabu, nes jis – konservatorius ir griežtos linijos šalininkas.

Apsikeitęs su ja vietomis Johanas parodė į savo skiltį, skirtą Hamburgo statybos bendrovės projektams.

– Bet kuriuo atveju aišku viena: bendrovė daug dirbo ir tebedirba Šlėzvigė-Holšteine. Valteris Reinštetas užaugo Kylyje ir jau vien todėl jį traukė į šiaurę. – Johanas pabaksnojo į tris pirmuosius įrašus savo skiltyje. – Kaip pavyko rasti internete, aštuntajame ir devintajame dešimtmečiuose jo firma buvo viena iš pagrindinių rangovių tiesiant greitkelius. Logiška, kad tokiems dalykams skelbiami konkursai, bet, mano duomenimis, jie vienaip ar kitaip dalyvavo visuose projektuose. Kaip jiems pavyko, kol kas nesigilinkime. Šiaip

ar taip, greitkelių tiesimą įrašiau pirmu numeriu. – Jis parodė į kitą įrašą. – Elektrinių statyba. Atrodo, tai buvo dar viena svarbi firmos veiklos sritis. Brokdorfe ir Brunsbütelyje Reinšteto statybos bendrovė buvo kelių firmų konsorciumo varomoji jėga. Firmos jubiliejui skirtame straipsnių rinkinyje radau apie tai visą skyrių. Todėl elektrines įrašiau antru numeriu. – Jis pabaksnojo į kitus penkis punktus. – Kaip matot, Šlėzvigė-Holšteine firma veikia labai aktyviai. Ji buvo pagrindinė bendrovė statant Kylio universiteto rūmus, gavo užsakymus statyti kai kuriuos naujus administracinius pastatus, pastatė du sporto uostus Šiaurės jūros pakrantėje. Tolesni punktai... – jis perbraukė ranka per ilgą pavadinimų sąrašą, – tai projektai, prie kurių nereikėjo dirbti ilgus metus. Įrašiau juos tik tam, kad sąrašas būtų išsamus. – Johanas apibraukė punktus „Greitkelių tiesimas“ ir „Elektrinių statyba“. – Štai kas iš esmės sutampa su Lenos punktais.

Dabar vietą prie lentos užėmė Olė Kotenas.

– Taigi, eime prie Flensburgo firmos. Apie savuosius verslo konsultantus radau kur kas mažiau informacijos, nei jūs. Pagrindinė firmos veiklos kryptis buvo ir tebėra vidutinių įmonių konsultavimas, o Šlėzvigė-Holšteine tokių konsultuojamų įmonių yra daugybė. Sritis: tiekimas automobilių pramonei, laivų statyba, farmacijos pramonė. Jas surašiau. Retai nurodomi konkrečių firmų pavadinimai, dažniau – pramonės šakos. Bet čia nėra akivaizdžių sutapimų su jūsų punktais. Kita svarbi firmos veiklos kryptis, kaip minėjau jau vakar, yra viešieji ryšiai. Čia firma pateikia dar mažiau informacijos. Tačiau spėju, kad ji daug metų, o gal dešimtmečių rūpinosi eksministro partija. Čia būtų ryšys.

– O gal partiją rėmė ir statybos rangovas? – paklausė Johanas. – Turiu omeny – finansiškai. O Berlyno bankas... – Jis nutilo. – Ne, jei jis ką ir rėmė, tai partiją sostinėje. Bet ar valstybiniai bankai apskritai gali remti partijas?

Olė Kotenas išsišiepė.

– Remia, ir dar kaip. Jie – vieni dosniausių partijų finan-

suotojų. Šiaip ar taip, remia visas skersai ir išilgai, bet labiau konservatyvios pakraipos. Gerai, tai galėtų būti sąsaja, bet reikėtų, kad Klasas Rykertas turėjo politinių motyvų. Ar tai tikroviška?

– Bent jau kol kas neradome jokių požymių, – atsakė Lena. – Niekas nepaminėjo, kad jis būtų buvęs politiškai aktyvus arba net ekstremistinių pažiūrų. Kol kas atmeskime šią versiją.

– Gerai, – toliau kalbėjo Olė Kotenas. – Žiūrėdamas į sutapimus jūsų skiltyse matau, kad reikia pasidomėti greitkeliais ir elektrinėmis. Apie greitkelius nieko svarbaus neaptikau, bet ką tik paguglinęs radau, kad Flensburgo firma ne vienus metus dirbo vienam stambiam Šlėzvingo-Holšteino elektrinių operatoriui, o gal ir šiandien tebedirba. Radau laikraščių nuotraukų, kuriose Joachimasis fon Brokdorfas, tai yra Maksimilijano ir Aleksandro tėvas, nufotografuotas su to operatoriaus valdybos pirmininku. Be to, jų interneto svetainėje yra nuorodų, kad jie palaiko ryšius su fon Brokdorfų firma.

Olei Kotenui tebekalbant, Lena atsistojo šalia jo.

– Atominės elektrinės, – sumurmėjo ji. – Ką tai galėtų reikšti?

– O kaip tas Berlyno bankas? – įsiterpė Johanas. – Kuo jis čia dėtas?

– Juk kalbėjai su aukos iš Berlyno seserimi. Gal pabandyk jai paskambinti? – pasiūlė Lena.

Johanas linktelėjęs čiupo mobilųjį. Pradėjęs kalbėti atsistojo ir ėmė vaikščioti po kabinetą. Retsykiais šio to paklausdavo ir ilgai klausydavosi Tomo Zolingerio sesers atsakymų. Galų gale atsisveikino ir pergalingai pažvelgė į Leną ir Olę Koteną.

– Mes teisingame kelyje.